

Terezija Cvikl

SPOMINI

V rimi in besedi

Zbrane pesmi

Kazalo vsebine

Tu sem doma	9
Kapelica	10
Španovica	11
Usoda	13
Zvezdica	14
Njemu	15
Lunca	17
Luna	17
Spomini	19
Mostiček	20
Ljubezen	21
Hrepenenje	21
Prvi poljub	22
Mladost	23
Moja babica	24
Vino	25
Sveti Martin	26
Jaslice	27
Večeri s teboj	28
Sinek	29
Moj vrt	30
Maj	31
Ivan Cankar	32
Prešernu	34
Titu	35
»Vrijeme«	35
Koronavirus	36

Kazalo vsebine

Sveti duh	37
Vrček	38
Zeleni Jurij	39
Podljubelj	40
Veronika Celjska	41
Lopata	42
Svoboda	43

Materam 45

Mati	46
Mati	47
Mamice drage!	48
8. marec	49
Moja mati	50
O mati!	51
Mamice in žene	53
Biti mati	54
Mamice zlate	55
Tebi, mati	56
Mamici in očku	57

Kazalo vsebine

Prijateljem in znancem 59

Prijatelji!	60
Moja boš	61
Burak Ozcivit, nikoli ne reci ne	68
Mučeniki	69
Neznanka	70
Zvezdica	71
Vabilo	72
Ervinu	73
Direktorju	74
Prijateljema	74
Zlatki	75
Koscem	76
Kegljačema	79
Petrovški izlet	80
Timi	81
Prijatelji upokojenci	83
Prijatelj pravi	85
Bruno	86

Najdražjim 87

Najdražjim	88
Vnukinja	89
Vnukinja	89
Vnukinja	90
Gaja	90
Alji	91

Kazalo vsebine

Mateja	91
Vnukinji Neji	92
Vnukinji	92
Neja in Luka	93
Špela	93
Špeli	93
Nina in Denis	94
Pravnuk	94
Adam	95
Voščilo	96
Mariu	97
Veri	97
Ženin in nevesta	98
Prvorojenec Vojko	99
<i>AVTORICA O SEBI</i>	<i>103</i>
<i>ZAHVALA</i>	<i>104</i>
<i>SPREMNA BESEDA</i>	<i>106</i>

Terezija Cvikl - Spomini v besedi in rimi

Slika na prejšnji strani: Kapelica v Hamšah

»Ljubiti in ljubljen biti,
je treba znati ceniti,
to ni mala stvar,
za to nisi nikoli prestar.«

Terezija Cvikl

Slika na naslednji strani: Pano v Galiciji s Terezijino pesmijo

Terezija Cvikl - Spomini v besedi in rimi

Tu sem doma

Tu sem doma

KAPELICA

Hramše, vasica majhna,
usoda me tebi je dala.
Minilo od takrat že mnogo je let,
ko sem mala neznanka
raziskovala hramški svet.

Ko prvič me pot je, kapelica,
do tebe pripeljala,
korak mi zastal je,
prevzel me je nate prečuden pogled.
Kakšna lepota, kakšna milina,
kako lep okrog tebe je svet!

Stojiš na križišču,
kar pet se poti tukaj razhaja.
Studenček tu spodaj,
tam lipa mogočna stoji.
Ko popotnik tod mimo prihaja,
se lahko odžeja in ohladi.

Hribčki zeleni z gozdički obdani,
tu zraven domačija stoji,
vse potke so enake,
kot v pravljici vse se ti zdi.

Tukaj pri tebi, kapelica,
so se fantje zbirali,
ko so podoknico peli in k dekletom šli vasovat.
So prepevali, vriskali, se pomenkovali,
potem veselo v srečno mladost so odšli.

Tu sem doma

Veliko prelepih spominov
 je nate, kapelica,
 in na hramški svet.
 Tu tekla moja mladostna so leta,
 zato je še danes zame
 najlepši ta svet.

ŠPANOVICA

Španovica, vasica predraga,
 moj rojstni si kraj,
 si meni najdražja,
 bila si moj raj.

Tu tekla so moja
 brezskrbna otroška mi leta,
 tako kratka,
 a tako doživeta.

Kako prijazna si bila,
 ko te je zimska idila pokrila
 in ko te je pomlad prebudila.
 Ko te je jesen obdarila,
 bila si res neponovljiva.

Tu, kjer je rodna mi hišica stala,
 sem vsako stezico in kamenček poznala,
 tukaj sem se rada igrala,
 tu zame bil najlepši je svet
 do mojih devetih let,
 ko mi bil je tako kruto vzet.

Tu sem doma

Ko druga svetovna vojna je prišla,
 s seboj je gorje nosila,
 je tebe, vasica, že dvainštiridesetega leta
 pokosila.

Vse hišice naše požgala,
 sorodnike, prijatelje in znance,
 pomorila.

Nas pa od doma je spodila
 v širni ta svet
 brez vprašanja, kako
 preživet.

Po svetu smo
 svoj domek iskali,
 vseh vojnih pet let
 v tebi, deželica slovenska,
 smo našli ga spet.

Še to naj povem, kakšen boj se je bil,
 ko smo tukaj pristali.
 Bilo mi je dvanajst let,
 Ko so nas starši dobrim hišam dali,
 da smo za kruhek garali,
 saj bilo nas je v družini devet
 in nas ni bilo mogoče drugače preživet.

In vse to je zopet trajalo pet dolgih let,
 da so nam starši domek ustvarili spet,
 nas vse skupaj pobrali
 in nas v skromni domek pripeljali.
 Smo se vsi poklica izučili
 in si za kruhek zaslužili.
 Smo res zelo skromno živeli,
 a bili smo zopet skupaj srečni mi veseli.

Tu sem doma

USODA

Usoda je hotela,
da odšel si v širni svet,
a s sabo si odnesel,
najine ljubezni cvet.

Ta cvetka ni ovenela,
te v svetu je grela,
vseh trideset let,
ko si hodil po svet.

In ko si prišel nazaj
v svoj domači kraj,
si hotel videti me,
to cvetka tudi želela je.

A kako najti me,
ko pa že skoraj nihče ne ve,
kje naj bi živila
in pod kakšnim priimkom se grela.

A te rožice moč
bila ti je v pomoč,
premagal ovire si vse
in našel si me.

Oh, kakšno je srečanje bilo
poljubov solza sto in sto,
objemov in lepih besed
in zopet si odšel v svoj svet.

Tu sem doma

Kako pa sedaj preživljam vse to,
samo on zgoraj to ve,
ker videl in vedel je vse,
a meni ostalo je
eno samo gorje.

ZVEZDICA

Kaj beseda usoda je
nam v zvezde zapisala?
Zvezdico vsak od nas ima,
njej skriti se ne da.

In ko tako zvečer v
zvezdico strmim, si dragega
želim, jo vprašam: »Zvezdica,
povej, kaj vse je zapisano
na potki tej?

O ti moja zvezdica dobro
poglej in pripelji mi nocoj
dragega, morda je tudi to
zapisano na potki tej.«

»Samo ti si tista zvezdica,
ki boš vse za sebe obdržala,
da dragi nocoj prišel bo,
saj ne boš nikomur te
skrivnosti izdala.«

NJEMU

Ko ob večerih tako samevam,
gledam zvezdnato nebo,
zagledam še luno,
kot da nekaj rekla mi bo.

Moje misli je prebrala
in počasi je dejala:
»Saj vem, da ti je res hudo,
ker dragi več prišel ne bo.«

Spomini lepi se vrstijo,
lepi so, a še bolj bolijo.
Spomniš se na vse lepo,
kako te ljubil je srčno.

Ko skrivoma prihajal je,
potrkal je na okence,
saj za to nihče smel vedet ni,
da bil je tudi v kamrici,

Oh, kako sva se ljubila,
poljube in objeme si delila.
Ko sva ljubezni se naužila,
ura je že dve odbila.

Hitro sva se poslovila.
Nihče smel vedeti ni,
da bil si v moji kamrici,
saj stroga vzgoja vse pove,
moralo se skrit je vse,
in vendar nama uspelo je,
da sva poročila se.

Tu sem doma

Sva hišico staro kupila,
zraven pa novo zgradila.

Bilo je garanja,
odrekanja in skrbi,
da dom in družino
ustvarila sva si.

Sedaj pa, ko obujam spomine,
vidim, kako hitro vse mine,
saj oseminpetdeset zakonskih let,
ni tako malo za štet.

In rečeš si le,
prehitro minilo je vse.

In hitro je prišel čas,
ko zapustil si nas.
Odšel si zdaj tja,
kjer zadnja je pot,
ki čaka vse nas.

LUNCA

Lunca svetla,
 lunca draga.
 Kam tako hitiš nocoj?
 A še predno ti odideš, hočeš videt cimer moj.

V kamrici si prevohljala
 vsak kotiček in vse okrog
 in še pod kovtrček bi rada,
 če ne skrivam koga not.

Lunca mila, lunca draga,
 vsega vedet ti ne smeš,
 saj mora tud za mojo dušo
 ostat skrivnosti kaj, da veš!

LUNA

Lunica mila, lunica draga,
 kam tako hitiš nocoj?
 A še poprej, ko odideš,
 hočeš videt v cimer moj.

V kamrici si prevohljala
 vsak kotiček in vse okrog.
 In še pod kovterček bi rada,
 če skrivam koga not.

Lunica mila, lunica draga,
 vsega vedet ti ne smeš,
 saj mora tud` za mojo dušo
 ostat skrivnosti kaj, da veš!
 Lunica pa ni nehala,

Tu sem doma

je še naprej vohljala.
In rekla je: »Pa naj ti bo,
pred mano skrivat ni lahko!«

Ta, ki v postelji te čaka,
ta si te srčno želi,
zato pa hitro, draga moja,
k njemu se privij.

Saj gledam iz višave,
gledam iz nebes,
po celem svetu vidim
po dolgem in počez.

Veliko vsega vidim,
ljubezni in gorja
a najrajši vidim mlada dva,
ki se resnično ljubita.

Zato pa, draga moja,
se s tabo veselim
in vse najlepše,
kar je na tem svetu, ti želim.

SPOMINI

Mostiček, ti si moje sanje,
kolikokrat se vrnem vanje.

Tistih lepih mladih dni
se ne da pozabiti.

Mostiček in potoček
vedno sta navzoča bila,
moje srečne trenutke
z mano sta doživljala.

Mostiček, ti še danes
vedno tam stojiš,
vse spomine hraniš
in samo molčiš.

Potoček, ti predragi,
ti pa samo mrmraš,
si vse odnesel s sabo,
da se tam bahaš.

Pa povej vsem rekam
in še morju ti povej,
da tako dveh srečnih
nisi videl nikoli preje
in ne pozneje.

MOSTIČEK

Mostiček, moja mora si še vedno ti.
 Koder hodim, vedno z mano si.
 In se sprašujem, kako in zakaj
 sem mogla tako goreče ljubiti tedaj.

Kako veliko let je že mimo,
 a jaz nosim v sebi še vedno toliko lepih spominov.
 In kadar spomnim se te sreče,
 mi srce zaihti in zatrepeče.

In ko sva se po tako čudovitih večerih ljubezni domov podala,
 si bil, mostiček, najina zadnja postaja.
 Na tvoji ograjici sva slonela
 in se za slovo ljubiti začela.
 A tako kot si poljubljal me, dragi ti,
 me nikoli nihče več ni.

O, zakaj nimam moči ptice leteče,
 da odletela bi v tvoj objem
 in začutila še enkrat bi košček te čudovite sreče
 in se ogrela v njem.
 Tako pa samo v mislih k tebi letim
 in se z grenkimi solzami pomirim.

Tu sem doma

Materam

MATI

Mati narava,
kako mogočna si ti.
A res vse določiš,
ko v zrcu še si.

Vprašam se,
kako je mogoče,
da trenutek spočetja
ravno mene hoče.

A kaj mamica mila je zate storila
ko te je še pod srčkom nosila
in kaj šele potem,
ko te je rodila,
kakšna je to, mamice sila.

Koliko vsega je zmogla in znala,
se zame žrtvovala,
saj za vse to premalo je,
res premalo, beseda je hvala.

MATI

Ena in edina je
na tem svetu mati,
samo ona nam more
življenje dati.

Saj življenje
največja je vrednota,
ki se ne da kupiti in
tudi ne prodati.
Podari ti ga lahko samo mati.

Kako se je za nas žrtvovala,
svojo skrb in ljubezen nam dajala,
vse na tem svetu bi nam dala,
se z nami jokala in smejala.

Res je bilo lepo pri tebi, mati,
v tvoji postelji spati,
se s tabo igrati,
prepevati in se smejati.

In prehitro nas čas
na svoja pota odpelje,
nas pa tvoja ljubezen
spremlja in greje.
Mi pa še vedno k tebi hitimo
in si še vedno tvojo ljubezen in
toplino želimo.

Za to pa, draga mati,
še enkrat stokrat ti hvala,

pa čeprav je tisočkrat izrečena beseda
 še vedno premalo.
 Zato še enkrat hvala ti, mama, hvala!

MAMICE DRAGE!

Danes je vaš dan,
 da, to je dan,
 od celega sveta spoštovan.
 Ali sploh veste, kako velike
 so vaše zasluge,
 koliko tega ste naredile
 za mnoge druge.
 Največ pa za tiste, ki jih imate najrajši,
 saj oni so vaši najslajši.

Težo tega sveta
 ste pogumno nosile.
 Vse te znanstvenike, učenjake
 in genije ste rodile,
 ki nam ustvarjajo ta čudoviti svet,
 da bi nam bilo lepo
 v njem živeti.

Vsa ta življenja, mamice drage,
 ste samo ve lahko podarile
 in nikoli klonile.
 Samo vam je, drage mamice,
 to čudovito moč mati narava dala
 in vse to je vaša zahvala,
 zato, mamice drage,
 še enkrat – stokrat vam

HVALA!

8. MAREC

Osmi marec je dan,
praznik žena, deklet in mam,
pred sto in več leti,
od ženskega sveta izvojevan.
In končno je prišel dan
ko ga je cel svet priznal.
Koliko tega ste naredile,
težo tega sveta ste pogumno nosile.

Samo vam je, drage mamice,
to moč mati narava dala,
da ste nam vse te znanstvenike,
genije in učenjake rodile,
ki nam ustvarjajo ta čudoviti svet,
da bi nam bilo lepo na njem živeti.

Terezija na Slovenskem knjižnem sejmu (november 2019)

Prijateljem in znancem

Prijateljem in znancem

PRIJATELJI!

Dragi vsi prijatelji,
nekdaj ste to res bili
mogoče tega več nočete,
čeprav še nekaj čutite.

Vsakdo svojo vest ima,
ki mu kaj povedati zna,
lahko pove mu tudi to,
da vse tokrat prav ni bilo.

Ko smo se srečevali, nam bilo je res lepo,
smo prepevali in se zabavali,
sedaj pa, ko se srečamo,
nam je pa vsem hudo.

Besede prave najti ni,
da bi se opravičili,
da bi si priznali to,
da tako živeti ni lepo.

Zato, prijatelji moji,
vedno ste še vsi,
želim vse vam lepo,
kar se prijatelju želi,
v letu dva tisoč tri.

MOJA BOŠ

Kemal!

Ko te je mati narava,
v to solzno dolino poslala,
je tvojo vilo rojenico vprašala:
»Kaj bi mu ti namenila,
da bi ga srečnega naredila?«

»Vse lepote tega sveta naj ima,
toda visoka je cena tega blaga.
Strma bo tvoja pot iz ovir tlakovana,
polna gorja in pasti,
a s svojo lepoto vse zmogel boš ti!«
Kako čudovit je ta svet,
kaj vsega moraš doživet
najlepša je pa mladost
v njej je ves čar in skrivnost.

Ko se prva ljubezen prične,
se ti nov svet odpre,
saj prvi poljub na tem svetu
nepozabljen je.

In ko te dragi boječe
poljubi in objame,
srce ti zaigra in zatrepeče,
ni večje je sreče.
Še slutiti mogel nisi,
kaj vse se lahko zgodi,
da ti draga v solzah pove,
da te ljubiti več ne sme.

Prijateljem in znancem

Tvoj dragi vedeti ne more
in za vse tebe krivi,
ne ve, da za grehe
svojih staršev žrtev si ti.

Ni mogel preboleti,
da z drugim poročila si se,
odšel je po svetu,
a čez pet let vrnil se je.

Po vseh teh letih,
sta srečala se
in si priznala,
da še vedno ljubita se,
saj njene so solze povedale vse,
kelih vajine ljubezni
s strupom pomešan je.

Za ceno ljubezni svoje ljube,
nočeš videti nobene druge,
joj, Kemal, kakšen ljubimec si ti,
takšnega na tem svetu ni.
Si te vsaka ženska lahko samo želi.

Še njene solze te ne omehčajo,
ko po njenem licu tečejo in ne kapljajo,
kako goreče si tvoje ljubezni želi,
ti pa kot skala neomajen si.

Saj si jo tudi ti goreče želiš,
a ne popustiš in raje trpiš,
samo narahlo dotakneš se je
in končano zopet je vse.

Po postavi in pojavi
 pravi lepoteč si,
 šarmanten, galanten,
 kar si lahko samo ti.

Hočeš vso resnico dognati
 in za ceno svoje ljubezni
 vse raziskovati
 in rekel si si: »MOJA BOŠ.
 Boril se bom zate, do zadnjega dne,
 pa tudi za ceno, če kar umrem.«
 Res je težko čez ta
 pekel ljubezni priti
 in zmagovalec biti.
 Nočeš je nikoli več izgubiti.

Ampak za vsako ceno,
 si je rekel MOJA BOŠ,
 saj prava ljubezen je stkana
 iz trpljenja, trnja in rož.

Upam pa, da se bo vse to
 srečno končalo
 in da bo tudi vama sonce sreče zasijalo.

Je to največja Kemalova oboževalka?

Celje, 24.05.2018, 9:34 | Posodobljeno pred 6 urami

AVTOR

J.S.

Morda mislite, da ste velik oboževalec serije Moja boš, ampak a ste zaradi tega kdaj napisali pesem s 14 kiticami?! Privrženost seriji in njenemu glavnemu igralcu je težko izmeriti, a zagotovo se 85-letna Terezija Cvikl z lahko uvršča v šam vrh. Napisala je namreč čudovito pesem, ki jo je posvetila sanjskemu Kemal.

85-letna Terezija Cvikl iz Celja je tako navdušena nad Kemalom, da mu je napisala kar celo pesem. FOTO: osebni arhiv

"*Joj, Kemal, kakšen ljubimec si ti, takega na svetu ni!*" je v svoji 14-kitični pesmi med drugim zapisala 85-letna **Terezija Cvikl** iz Celja.

In kaj ji je pri seriji *Moja boš* tako zelo všeč, da nikoli ne zamudi niti enega dela? "*To, da v njej najdem toliko čustev iz svoje mladosti,*" pravi. Kaj pa sanjski Kemal, s čim jo je poleg stasa tako navdušil, da mu je posvetila kar celo pesem? "*Najbolj občudujem njegovo poštenost. Tako strogo je kaznovan samo zaradi*

Foto: Objavljeno na spletni strani 24ur.com

Priateljem in znancem

Ena najbolj gorečih oboževalk mega zvezdnika je 85-letna Terezija Cvikel iz Celja, ki jo pozna vsa Slovenija po njeni pesnitvi v čast lepemu Kemal. Terezija se je na srečanje temeljito pripravila, njena edina skrb je bila, kako mu bo izrazila svoje navdušenje, ko pa ne zna turško. A stisk roke in nežen objem Buraka je Tereziji potrdil njeno predstavo o njegovi resnično srčni osebnosti. Verjamemo, da bo Terezi spomin na njuno srečanje ostal za vedno.

city center

Foto: Zapis v oglasnem časopisu City centra

Prijateljem in znancem

85-letni Tereziji se je urenila želja - spoznati nečestitnika Buraka Özçivita.

citypark

center

Solze sreče za ganjeno 85-letno Terezijo

Babica Terezija Cvikel je ena izmed tistih Celjank, ki 29. maja ne bo nikoli pozabila. Tega dne je namreč v Citycentru Celje na štiri oči spoznala priljubljenega turškega zvezdnika Buraka Özçivita, ki je prejšnji teden na sončni strani Alp povzročil pravo evforijo. 85-letna zvesta gledalka serije Moja boš se je na srečanje dobro pripravila, saj je želela tudi sama presenetiti. In res je! Na odru si je Terezija, ki je imela ob tej priložnosti na sebi prav posebno majico z njegovo slikavo, vzela kar nekaj časa. Kemalu pa je predala prav posebno darilo – pesem, steklenico domačega vina z imenom Tereze in še voščilnico. "Se vedno ne morem verjeti, da sem ga spoznala in da je tako lep. V živo je še lepši, kot sem si predstavljala," je povedala Terezija, ki je vsem skupaj neizmerno hvaležna, da ga je spoznala. Na koncu se je vidno ganjena babica še stisnila k Buraku, vseh občutkov sreče pa skoraj ne more opisati, saj česa takšnega še nikoli ni doživela.

Obredel tri mesta

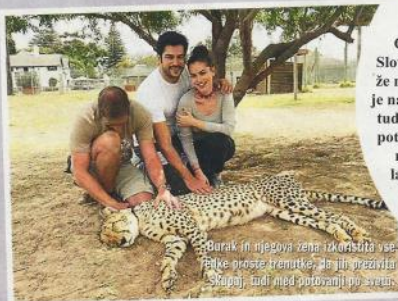
Na svoj račun so najprej prišli v Celju. Prav tam sta do izraza prišli njegova srčnost in dobrodušnost, ko je pozornost namenil gojencem socialno-varstvenega zavoda Dobrna in se vidno iskreno fotografiral z oboževalci, srečne nagrajence pa nato povabil na veliki oder, se z njimi fotografiral in jim dal avtogram. Medtem je v Europarku v Mariboru že naraščala napetost, ki je vrhunec doživela naslednje popoldne. Pozno popoldne pa je središče Cityparka Ljubljana že pokalo po šivih, nepregledna množica je po urah čakanja dočakala njegov pozdrav. Sprehobil se je mimo prodajaln, vsaka njegova poteza pa je med oboževalce požela val navdušenja, kar je zvezdnika močno ganilo. Ni namreč običajno, da s prisotnostjo osreči več ljudi, kot jih sprime katerikoli stadion v Sloveniji.

Neja Drozg, Anja P. Kontrec, Alesh Maatko

Terezija Cvikel je Buraku podarilo steklenico domačega vina, pesem in še voščilnico.

Naslednjič pripelje tudi ženo

Oboževalce je razveselilo, da je Slovenija Buraka doživela in da je že napovedal svoj drugi obisk. Malce je namignil, da bi s seboj rad pripeljal tudi ženo Fahriye, s katero zelo rada potujeta, in glede na to, da bi pri nas rad posnel tudi romantični film, lahko upamo, da bo v njem glavno vlogo dobila kar njegova draga. Ta njune skupne trenutke rada objavlja tudi na svojih družbenih omrežjih.

Burak in njegova žena izkoristita vse teke proste trenutke, da jih preživita skupaj, tudi med potovanji po svetu.

Po tem, ko so se lani pojavile govorice o ločitvi, sta Burak in Fahriye obiskovala tudi zakonskega terapevta.

Fahriye Evci je v Turčiji zelo priljubljena, s svojim videzom pa je prepričala tudi največje blagovne znamke, katerih obraz je.

Foto: Članek o Tereziji in Kemal v reviji Lady

Prijateljem in znancom

BURAK OZCIVIT, NIKOLI NE RECI NE

Kaj vse mi je usoda v tako poznih
letih mojega življenja namenila, da
sem se lahko s svetovnim lepotcem
srečala, se z njim objela in slikala,
kar je bila želja tisočih žena in deklet.

Saj so z mano vred vzdihovale,
trepetale in jokale, ko smo gledali
to čudovito turško serijo MOJA BOŠ,
tako čudovito, da bi bila lahko resnična.

Zgodba tako globokih čustev
nežnosti – goreče ljubezni in lepote,
istočasno pa polna gorja, trpljenja,
muke, krivice in sovraštva, in to
samo za tako veliko ljubezen, ki si
jo lahko imel samo, Kemal ti, in
ko sta si jo tako srčno oba uresničit želela.

To pa je pravi dokaz, kako
so otroci velike žrtve svojih staršev,
ki za vsako ceno sklepajo kupčijo
pa če je ta še tako visoka in usodna
kot je bila ta, ki se je tako
nesrečno končala. Žal se moje želje
niso uresničile, da bi se ob tako goreče
željni ljubezni in sreči izpolnile.

Sedaj nam je pokazal ta kruti
svet, kako sta pravica in
poštenost nemočna in zaničevana.

Prijateljem in znancem

Samo denar in intrige
obvladujeta in uničujeta
ta čudoviti svet.

MUČENIKI

Mučeniki vi,
kako trpite!
Čudno res, da
lahko vse to zdržite.

Namesto škornjev
ste si copate nataknili,
samo da bi vse ženi ugodili,
da ona lahko čira čara,
pa tudi, če vas kdaj prevara.

Vi pa radi mir imate
zato ste obuli si copate.
Bolje, da je v hiši mir,
kot da reševali bi prepir.

Če pa boste znali ženi ugoditi,
pozornosti, ljubezni in
lepih besed nameniti,
se pa ne more nič kaj
takega zgoditi.

DRAGI MUČENIKI,
na vse to nikoli ne pozabite,
in samo en škorenj si nataknite.
Problemov več ne bo,
takrat vam bo zares lepo.

Prijateljem in znancem

NEZNANKA

Ti mala neznanka
od kod si prišla,
si tako vpadljiva,
da se povedati ne da.

Te tvoje črne oči
in tvoja postava
nam buri duhove
in polni se glava.

Ob nedeljah pred cerkvijo
smo se srečevali,
občudovali in se vpraševali:
»Le komu od nas bo uspelo,
osvojiti te in dobiti to častno delo?«

Enkrat pa kot z jasnega strela
je novica prispela,
da sosed naš Stanko
je rešil to zanko.

Le kako mu je uspelo,
smo se spraševali,
ko pa smo vsak na svoj način
tekmovali.

Resnici na ljubo
se vse to je zgodilo,
po tako dolgih letih
mi odkrito je bilo.

Vse to pa odkril je
 moj sosed in prijatelj,
 s katerim sva se globoko spoštovala.
 Kmalu za tem se je za vedno poslovil,
 naš znani sovaščan,
 iz trdega jekla kovan.
 Menda so nekoč jeklo kovali,
 da so se tako imenovali.
 Kovačev Jože smo ga klicali.

ZVEZDICA

Draga naša Danica
 je zvezdica večernica,
 kako lepo nas vodi
 v ponedeljkove noči.
 Slišimo jo radi vsi.

Ta njen žametni glasek,
 ko poslušáš pozno ga v noč,
 umiri te in boža,
 kot balzam deluje,
 da spanček sam pride
 brez velike nuje.

Ponedeljkov večer Radio Šmarje
 je takšen, da tabletko
 za spanček ni treba,
 te njen glasek zaziblje
 v zvezdice neba.

VABILO

Dovolite še od moje strani,
da pozdravim vas še jaz
in povabim vas med nas.

Vsi smo mi načitani,
res dolgo smo študirali,
pretekel je ogromni čas,
da pridobili bi ta
upokojenski staž.

Zato vas povabim, dragi vsi,
da bi ta zlati čas koristili
in prišli v naš športni hram
in videli, kako lepo je tam.

Vsako sredo se pri Brunarici dobimo,
treniramo in se poveselimo,
saj boljših prijateljev na svetu ni,
kot so le športniki.
To so nam dokazali
še naši zlati košarkarji.

Zato še enkrat vabim vse,
ki se radi družite,
odkrijte svoje sposobnosti,
pa boste res uživali,
sploh pa, če se še kakšna kolajna dobi,
res lepšega trenutka ni.
da so pretekla leta ta.

Najdražjim

Najdražjim

LETO 2017

Strašno leto 2017 je za mano,
nikomur na tem svetu naj ne bo dano
toliko preliti solza, žalosti in gorja,
da se povedati ne da.

Kako čuden je ta svet,
kaj vse moraš sprejet,
gorje, žalost, muke in trpljenje,
iz vsega tega stkano moje je življenje.

Ko mati sina izgubi,
hujšega gorja na tem svetu ni.

Tega bi ne bog ne narava
dovoliti ne smela,
potem bi še neka pravica živel.

Ko sem te, sinek moj dragi, rodila,
moja se je sreča do neba začutila.
Ko sem te pa prvič v naročje vzela,
sta moja duša in srce od sreče drhtela.

Kako sem te previjala, pestovala, ti pesmice pela,
tudi veliko noči prebedela,
te vzgajala in se trudila,
da bi ti najlepši svet naredila.

Odrastel si v postavnega fanta,
vnet športnik, maneken, študent si bit znal,
vse cilje si dosegel, kar si si jih zadal,
si družino ustvaril
in 24 let voditi uspešno jo znal.

Najdražjim

A naenkrat se ti vse je podrlo
in se ti je črno brezno odprlo,
nisi videl nobenega izhoda več
in odšel si tja, kjer večni je mir
in nikogar ni več.

Še malo slutiti nisi dal,
kam boš odšel in kaj si izbral,
kako se ti je vse stemnilo,
našel kruto si zdravilo.
En sam preblisk te premagal je
in končano bilo je vse.

Oh kako boli, ko tebe, Staš moj, več ni!

VNUKINJA

Ko po svetu boš hodila,
naj te spremlja sreča mila,
naj bo vsaka pot z rožicami posuta,
da ne bo nikjer obupa
in vračaj rada se v svoj rojstni dom,
tam te vedno čakala bom.

VNUKINJA

Naj ob tako lepem življenjskem dogodku
te pelje pot v lepši svet,
da bi bili vsi lepi
in pod okriljem srečnih zvezd.

VNUKINJA

Za tvoj osemnajsti rojstni dan
se bo dosti kaj spremenilo.
Prevzela boš odgovornosti obilo.
Ko pa ne boš kaj zmogla sama,
naj ti bosta v oporo ata in mama.

GAJA

Mala je Gaja pridna
kot čebelica moja.
še v šolo ni hodila,
je čebelico mojo vzljubila.

Gledala jo je dan za dnem,
kako je za prijatelja
Vilija skrbela, ga čuvala
in rada imela in si rekla:
»Takšna jaz biti čem.«

Zdaj pa že v drugi razred
gre, mamici pomaga, za
bratca Nala skrbi
in pridno se uči.

ALJI

Draga Alja!
 Vse najboljše za tvoj rojstni dan!
 Vzemi si čas za svoje sanje
 in sledi poti, po kateri
 te vodi srce.
 Saj vse tako uspešno
 premaguješ in dokazuješ.
 Si dekle iz pravega testa.
 Vseh tvojih uspehov se veseli
 tudi tvoja babica.

MATEJA

Sorodna duša si ti.
 kako te je bilo lepo spoznati,
 s tabo čustva delit in
 v tvoji bližini biti.
 saj ta tvoj žametni glas
 boža vse nas.
 S tabo se veselim
 in ti še veliko uspehov želim,
 ob izdaji tvoje prve knjige.

Ko začutiš svoj notranji glas,
 se moraš hitro vnesti in
 rimo narediti.
 Si taka kot jest.

VNUKINJI NEJI

Živo se še spominjam marčevskih dni v letu 1987, ko smo pričakovali novorojenčka in se veselili, da v družino prihaja novo življenje, kar je znak, da ne bo rod tako hitro izumrl. A to si bila ti. Najbolj pa sta bila srečna tvoja starša, da sta te dobila in te skrbno negovala, tudi z najino pomočjo, kar smo vsi uživali in se te veselili. Tako je hitro prišel čas, ko si morala v šolo.

Ko pa si v šolo hodit začela, si pa velikokrat nazaj priletela in od strahu si drhtela. Na ves glas si kričala: »Babi, babi, kako velik pes na sredi ceste stoji! Tako grdo me gleda in me naprej ne

pusti.« Jaz pa sem te za rokico prijela in s tabo hitela, da sva to veliko zverino nagnali in prišli pravočasno do avtobusne postaje. Tako krhka in nežna deklica si bila, nikoli me nisi užalila in ne razjezila, jaz pa sem vedno za tebe trepetala, kako boš v življenju vse to premagovala. Ti pa si se v življenju naučila vsem viharjem kljubovati in iz te deklice si čudovito dekle in mati postala.

Kaj naj še rečem, da smo vsi nate ponosni, vsi te radi imamo, da ti želim, da bi ta čolnič življenja vedno tako dobro krmarit znala in ga srečno v pristan pripeljala. Tvoja babi.

VNUKINJI

Ko po svetu boš hodila,
naj te spremlja sreča mila,
naj bo vsaka pot z rožicami posuta,
da ne bo nikjer obupa.
Vračaj rada se v svoj rojstni dom,
tam te vedno čakala bom.

Najdražjim

NEJA IN LUKA

Za vajina rojstna dneva in za načrtovanje vajinega skupnega življenja vama želiva srečne, vesele, predvsem pa zdrave dni za vaju in za vajinega novorojenčka, ki ga tako vsi srčno pričakujemo.

ŠPELA

Življenje je kljub trnom
prežlahten cvet,
ki raste in razvija se nešteto let,
nekje odvzame,
drugje spet doda,
njegova se igra nikdar ne konča.

Lepo praznuj svoj rojstni dan.
Delo tvoje spremlja naj uspeh, veselje,
dan za dnem nasmeh.
saj željam navkljub velja,
za pogumnimi sreča caplja.

ŠPELI

Vse najboljše za tvoj rojstni dan in uspešno opravljeno diplomo.
Vzemi si čas za sanje in prostor za življenje.
Sledi poti, po kateri te srce vodi!
To ti želi babica iz Medloga

NINA IN DENIS

Podala sta se na vajino skupno življenjsko pot, pot po kateri bosta uresničevala svojo poezijo.

Da bi se vse, kar si želita, prelilo v dejanja in uresničitev vajinih želja.

Napisala za vnukinjo Francija Lešnika, po domače Grilovega iz Hramš.

PRAVNUK

Rodil si se v tako lepi zimski idili,
kot je ta na čestitki.
Še snežinke sanjave so
polepšale tvoj rojstni dan
in nam sporočile, da si prišel k nam.
Saj to je poseben dan v letu,
to je tvoj rojstni dan.
Naj ti bo vsak dan vedno
z rožicami postlan.

ADAM

Moj tretji pravnuk si ti,
v znamenju tehtnice rojen si.

Želim ti, da bi znal
v življenju vse dobro pretehtati
in prave poti izbrati.

Delček tega ti je tudi od prababice dano,
saj sva oba tehtnici, v oktobru rojena.

Me že zdaj presenečaš,
deset mesecev šteješ,
a si pravi korenjak.

Te že vidim,
kako postaven, mikaven fant boš postal
in v življenju premišljeno ravnal.

Ko bral boš čez leta vse to,
mene več ne bo.
Imam že 87 let,
veliko jih ne bo več kje vzet.

Naj te vrstice te
spominjajo na me.
In vedi, da ti prababica Terezija
vse to želi,
kar v življenju si želel boš, Adam, ti.

VOŠČILO

Dragi Tomi!
Prišel je tvoj Abraham,
komaj čakal je ta dan,
da ga s tabo kupico izpije
in te spomni na vse nostalgije.

Ti pa na to nič ne glej
in mu kar nazaj povej,
da čez petdeset let,
se vidita spet.

Petdeset let je in ni
veliko za štet,
je že tako na tem svet
da moramo vse za dobro vzet.

Ti pa pojdi kar naprej,
let pa ne šteje,
saj jih tudi Abraham ne šteje
in leta kar brez meje
da nobenega Abrahama
ne zamudi, ker ve,
da jesti in piti dobi.

In preden gre, te spomni še,
naj te tvojih petdeset let
spominja na vse lepe trenutke,
ki si jih s svojimi najdražjimi
doživel,
in naj ti pomagajo iskati
vse tisto, kar si v bodoče želiš.

AVTORICA O SEBI

Moje ime je Terezija Cvikl, rojena sem 8. oktobra 1933. Stanujem v Medlogu pri Celju. Sedaj sem upokojenka in mati dveh sinov. Po poklicu sem šivilja in trgovka, po duši pa romantik in prijateljica vsega lepega, čisto na kratko rečeno sem čustvena duša.

Kaj naj rečem, kaj me je pripeljalo do želje, kaj napisati. Verjetno moja burna preteklost, ki sem jo doživela kot otrok v

drugi svetovni vojni. Morala sem namreč oditi od staršev v rejništvo, saj smo bili številna družina in nas niso mogli preživljati. Prišla sem v čisto drugo okolje, za mene je bila to prava divjina. Tako sem vse to s strahom in z žalostjo za starši še bolj opazovala in doživljala in tako je ostalo veliko lepih in manj lepih spominov ter seveda tudi spomin na kapelico, ki sem jo kot prvo napisala pred tolikimi leti.

In tako sem po malem nadaljevala pisanje za svojo dušo. Ker pa želim še kaj napisati, sem se želela v tej smeri izobraževati in postala sem članica Celjskega literarnega društva.

ZAHVALA

V Celjskem literarnem društvu me je sprejel tedanji predsednik Ivan Janez Domitrovič in mi pozneje znal reči: »saj ti znaš najlepše sama prečitati svoje pesmi«. Tako sem v društvu našla veliko oporo in samozavest, saj si do tedaj sploh nisem upala nikjer pokazati kaj ustvarjam. Ko mi je naslednji predsednik društva Bojan Ekselenski rekel: »pa kaj si tako skromna, saj tvojih besed ne more nihče drug napisati tako kot ti, pa ima lahko ne vem kakšno fakulteto«. Še drugi so me opogumljali, da sem se odločila dati v tisk to moje pisanje, ki izhaja predvsem iz mojih resničnih doživetij. Za vse to sem hvaležna tudi Miri Gorenšek, Ljudmili Conradi in Ani Mariji Justin, da so mi namenile svoj dragoceni čas. Njim gre velika zahvala za vso pomoč in oporo, da so uredile to moje delo.

Še posebna zahvala gre moji družini, ki mi je vedno stala ob strani in me podpirala. Najprej čudovitemu možu za 68 let skupnega življenja in ustvarjanja, sinu Vojku, ki mi je v največjo oporo, žal sem mlajšega sina Staša tako nesrečno izgubila ter vnukinjama Neji in Alji, ki sta mi vedno radi moje pisanje prepisali v računalnik ter pošiljali in objavljali moja dela. Nejina zasluga je bila objava pesmi, ki je postala moja uspešnica na temo turške televizijske nadaljevanke Moja boš.

Ne smem pozabiti Maria, moža moje vnukinje Alje, ki je oblikoval izdajo moje buteljke na temo moje uspešnice Moja boš, saj je po poklicu grafik in mu gre velika zahvala za njegovo tako uspešno delo. Še posebej hvala Bojanu Ekselenski za oblikovanje knjige, po zaslugi vseh, ki ste mi pomagali, je zagledala luč tega sveta.

Zahvaljujem se še enkrat vsem in vsakomur posebej, ki ste mi pomagali in me spodbujali, naj vendarle izdam te pesmi, ki sem jih napisala, saj bi bila škoda, da ne bi nihče nikoli vedel zanje.

Terezija Cvikl, rojena Popit

Terezija se na literarni delavnici uči novih pesniških prijemov

Zahvale

SPREMNA BESEDA

V knjigi Terezije Cvikl ni fikcije in ni metafor. Njena osebnost je z vso iskrenostjo vržena na papir.

S strastjo pisanja Terezija dovoli, da gremo v njeno intimo, napiše kot čuti tudi takrat, ko napiše pesem enemu od sinov in pismo drugemu.

Kakor imajo vsake oči svojega malarja, tako ima vsaka pesniška stvaritev svojega bralca.

Njeno srce je na dlani predvsem pa v vsem vidi lepo in dobro, človečnosti pa je v sedanjem času iz dneva v dan vse manj.

Ko prebiramo pesmi Terezije, se bodo nekatere marsikoga dotaknile in se bo zamislil, drugi se bodo razvedrili in nasmehnili.

Opravičeno lahko rečemo, da je Terezija ljudska pesnica, njeno stvaritev bo presojal bralec sam, pustimo mu to svobodo, kot si je vzela vso svobodo pri pisanju sama pesnica.

Ana Marija Justin

Lepa beseda Terezije Cvikl je polna čustev in čudovito pričevanje o neskončni življenjski energiji. Njene besede niso nastale z željo po umetniškem vtisu, temveč so ubesedeno življenje, koncentrat čudovite topline.

Njene besede te spravijo v dobro voljo, saj je ta zbirka nekakšno kramljanje z njeno toplo dušo.

Če ste začeli brati na začetku in ste prišli do teh mojih vrstic, ste doživeli čudovito popotovanje po svetlih poteh prijazne osebe. Njeno pisanje je dokaz, da lepa beseda še kako živi, da je lepa. Hvala Tereziji, da sem lahko pri tem sodeloval.

Bojan Ekselenski

Spremna beseda

